

Andrzej Hunicz, Maria Supryn

Boguchwała, pow. Rzeszów

Informator Archeologiczny : badania 4, 257

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BIAŁOGARD

patrz wczesne średniowiecze

BOCHNIA

patrz wczesne średniowiecze

BOGUCHWAŁA, pow. Rzeszów

Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska P.P. PKZ Oddział w Lublinie

Badania prowadzili mgr Andrzej Hunicz i mgr Maria Supryn. Finansował WKZ w Rzeszowie. Pierwszy sezon badań. Założenie pałacowe. Stanowisko nowożytnie (XVI—XVIII w.).

Zabytkowy zespół pałacowy położony jest w środkowej części osady, w terenie o falistym ukształtowaniu, na północ od rzeki Wisłok. Został on wzniesiony w drugiej ćwierci XVIII stulecia przez Teodora Konstantego Lubomirskiego i pierwotnie miał się składać z trzech piętrowych budynków połączonych dwoma parterowymi z loggiami od strony wschodniej (parku). Badania archeologiczne miały na celu zweryfikowanie tej hipotezy. Odsłonięto dwa ciągi murów fundamentowych, których układ ściśle nawiązuje do części istniejącej. Są to: wschodni, zewnętrzny mur fundamentowy zniszczonej partii oraz wewnętrzny mur fundamentowy parterowego budynku z loggią. Mury te wzniesione są bądź z kamienia, bądź z cegły na zaprawie wapiennej. W świetle uzyskanego materiału rzeczowego, problematycznym wydaje się istnienie południowego, piętrowego budynku w formie skończonej, najprawdopodobniej uległ on zniszczeniu już na pewnym etapie budowy.

Inne relikty murów, które jak wydaje się stanowią odrębny zespół w stosunku do XVIII-wiecznego pałacu, odsłonięto w południowej części domniemanego założenia. Układ tych murów (m.in. fragment ceglanego sklepienia piwnicy) nie wiąże się zupełnie z pałacem i stanowi zapewne pozostałości wzmiankowanego przez źródła historyczne XVI i XVII w. — obronnego dworu. Takie datowanie potwierdza również materiał archeologiczny (ceramika, kafle).

Wśród zabytków ruchomych przeważa ceramika, głównie toczona, wypalana w atmosferze utleniającej oraz z polewą, najczęściej o barwie brązowej, zdobiona ornamentem stempelkowym; kafle płytkowe z wyodrębnionym brzegiem oraz bez brzegu — z ornamentem kontynuacyjnym, glazurowane i bez glazury, o motywach zdobniczych: stylizowanym roślinnym, stylizowanym zwierzęcym, geometrycznym. Do innych znalezisk należą zabytki szklane, fajansowe, porcelanowe, metalowe oraz kości zwierzęce. Wymienione zabytki mieszczą się w ramach chronologicznych XVI—XVIII wieku.

W przyszłych sezonach badania należy kontynuować.